

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **Honební společenstvo Stříbro**, se sídlem Dukelská ulice - Farma, Stříbro, zast. Mgr. Martinem Vovsíkem, advokátem, se sídlem Malá 6, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Pozemkový fond ČR, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2009, č. j. 8 Ca 416/2008 - 143,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2009, č. j. 8 Ca 416/2008 - 143, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský úřad Stříbro rozhodnutím ze dne 18. 7. 2003, č. j. 592/03-206/A5-ŽP, na základě návrhu žalobce uznal podle § 29 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“), společenstevní honitbu Svojšín - pole. Toto rozhodnutí následně potvrdil Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodnutím o odvolání ze dne 23. 9. 2003, č. j. ŽP/7196/03. Ministerstvo zemědělství však v mimoodvolacím řízení podle § 65 správního řádu z roku 1967 svým rozhodnutím ze dne 10. 6. 2004, č. j. 42705/03-7040/16230 změnilo rozhodnutí krajského úřadu tak, že se rozhodnutí Městského úřadu Stříbro ze dne 18. 7. 2003, č. j. 592/03-206/A5-ŽP, zrušuje a věc se vrací prvoinstančnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí Ministerstva zemědělství podal žalobce rozklad, který však ministr zemědělství rozhodnutím ze dne 11. 11. 2004, č. j. 31762/04-11000 zamítl a zrušující rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí o rozkladu ministr

zemědělství uvedl, že krajský úřad rozhodnutí Městského úřadu Stříbro nepřezkoumal v celém rozsahu, nezabýval se jeho závažnějšími nedostatky a uznání honitby nebylo v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o myslivosti.

V žalobě proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 11. 11. 2004, č. j. 31762/04-11000, žalobce brojil především proti názoru, podle něhož nelze jednomu honebnímu společenství uznat více honiteb, dále tvrdil nepřezkoumatelnost předmětného rozhodnutí, neboť se podle jeho názoru nevypořádalo se všemi námitkami uplatněnými v rozkladu, a v neposlední řadě namítal, že výrok rozhodnutí, jímž se věc vrací zcela na počátek, zasahuje do jeho práv nabytých v dobré víře.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 13. 12. 2005, č. j. 8 Ca 20/2005 - 35, žalobu proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 11. 11. 2004, č. j. 31762/04-11000 odmítl. V jeho odůvodnění uvedl, že rozhodnutí ministra zemědělství nic nezměnilo na veřejných subjektivních právech účastníků a podmínka zkrácení na jejich právech úkonem správního orgánu tak nebyla splněna. Podle závěru Městského soudu v Praze se tedy jedná o procesní rozhodnutí, a nikoliv o úkon ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 4. 2007, č. j. 3 As 25/2006 - 107, kasační stížnost proti napadenému usnesení Městského soudu v Praze jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud odkázal na své předchozí rozhodnutí ze dne 22. 10. 2003, č. j. 5 A 140/2002 - 34, od něhož neshledal důvod se odchýlit. Podle tohoto judikátu rozhodnutí, jímž bylo v rámci řízení o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení podle § 65 správního řádu z roku 1967 zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, není úkonem správního orgánu, kterým se mění, ruší či závazně určují práva nebo povinnosti žalobce ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Městský soud v Praze tedy podle závěru Nejvyššího správního soudu nepochybil, když v daném případě věc meritorně neprojednal.

Uvedené rozhodnutí o kasační stížnosti však k ústavní stížnosti stěžovatele zrušil Ústavní soud nálezem ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. IV. ÚS 1882/07. V něm soudní orgán ochrany ústavnosti poukázal na rozsudek ze dne 21. 12. 2006, č. j. 6 As 49/2004 - 77, ve kterém jiný senát Nejvyššího správního soudu vyslovil právní názor odlišný od toho, který byl vysloven v nyní projednávané věci. Za této situace bylo zákonnou povinností Nejvyššího správního soudu postoupit předmětnou věc jeho rozšířenému senátu. Takto však postupováno nebylo, v důsledku čehož došlo podle závěru Ústavního soudu k porušení základního práva stěžovatele na zákonného soudce, které je zakotveno v ustanovení čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Při opětovném rozhodování o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud poukázal na to, že k aplikaci ustanovení § 65 odst. 2 správního řádu z roku 1967 ve vztahu k ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. se již v mezidobí autoritativně vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 28. 8. 2007, č. j. 4 As 31/2006 - 73, v němž dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů, vydaná podle § 65 odst. 2 správního řádu z roku 1967, jimiž byla mimo odvolací řízení zrušena nebo změněna pravomocná rozhodnutí ve správním řízení, jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s. a podléhají

soudnímu přezkumu, neboť tato rozhodnutí zasahují do existujících hmotných práv fyzických nebo právnických osob, nabytých v původním pravomocně skončeném správním řízení. Tímto rozsudkem tedy rozšířený senát sjednotil odlišné názory na právní otázku, která je v dané věci posuzována, a proto je zapotřebí z něho vycházet. Na základě něho tedy Nejvyšší správní soud v novém rozhodnutí o kasační stížnosti učinil závěr, že rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 11. 11. 2004, č. j. 31762/04-11000, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí vydané v mimo odvolacím řízení o zrušení pravomocného rozhodnutí o uznání honitby, podléhá soudnímu přezkumu, a proto odmítnutím žaloby došlo k nesprávnému postupu. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 10. 2008, č. j. 3 As 25/2006 - 134, usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V něm Městský soud v Praze vydal dne 23. 2. 2009 pod č. j. 8 Ca 416/2008 - 143, rozsudek, kterým žalobu proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 11. 11. 2004, č. j. 31762/04-11000, zamítl. V odůvodnění tohoto rozsudku Městský soud v Praze uvedl, že žalobce dne 27. 9. 2004 změnil svůj původní návrh na uznání honitby tak, že požádal o uznání jedné společenstevní honitby Stříbro v hranicích bývalých sedmi honiteb. O tomto návrhu rozhodl dne 12. 4. 2007, pod č. j. 246/ŽP/06, Městský úřad Stříbro tak, že honitbu Stříbro uznal. Uvedené rozhodnutí potvrdil následně Krajský úřad Plzeňského kraje svým rozhodnutím ze dne 6. 6. 2007, č. j. ŽP/7002/07. Nicméně rozhodnutím ze dne 15. 10. 2007, č. j. 28927/20007-16230, Ministerstvo zemědělství změnilo uvedené rozhodnutí krajského úřadu tak, že návrh žalobce na uznání honitby Stříbro se zamítá. Toto rozhodnutí však posléze zrušil ministr zemědělství rozhodnutím ze dne 3. 3. 2008, č. j. 5980/2008-10000, a mimo odvolací řízení zastavil. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 6. 6. 2007, č. j. ŽP/7002/07, tedy zůstalo v právní moci.

Na tuto změnu původního návrhu na uznání honitby a na nové rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 3. 3. 2008, č. j. 5980/2008-10000, pak Městský soud v Praze v další části odůvodnění napadeného rozsudku poukázal k námitce žalobce o nezákonnosti původního rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 11. 11. 2004, č. j. 31762/04-11000. K další žalobní námitce o nepřípustném zásahu do práv nabytých v dobré víře pak soud odkázal na neskončené řízení vedené Pozemkovým fondem ČR na určení neplatnosti rozhodnutí valné hromady Honebního společenství Stříbro ze dne 17. 4. 2005, neboť mu nebylo umožněno na této valné hromadě hlasovat. Současně tuto námitku soud odmítl, neboť v dané věci nebyla dosud vyjasněna práva držby, užívání a dispozice ohledně pozemků předmětné honitby. S ohledem na tyto skutečnosti byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Ve včasné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) namítl, že v napadeném rozsudku se sice uvádí, že soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, nicméně z jeho odůvodnění vyplývá, že žaloba byla zamítnuta s odvoláním na skutečnosti, které nastaly jednoznačně až v době po vydání napadeného rozhodnutí ministra zemědělství. Jak vydání rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 3. 3. 2008, č. j. 5980/2008-10000, tak probíhající řízení o určení neplatnosti rozhodnutí valné hromady stěžovatele ze dne 17. 4. 2005, nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí. Jestliže soud zamítl podanou žalobu na základě jiného skutkového a právního

stavu, než který tu byl v době napadeného rozhodnutí ministra zemědělství, pak nesprávně posoudil otázku relevantního skutkového a právního stavu věci. Vzhledem k tomu, že odůvodnění napadeného rozsudku postrádá uvedení právně relevantních skutečností, které by mohly vést k zamítnutí žaloby, je podle názoru stěžovatele třeba považovat rozsudek za nepřezkoumatelný. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2009, č. j. 8 Ca 416/2008 - 143, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ani osoba na řízení zúčastněná se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v souladu s ustanoveními § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku byla namítnuta i v nyní projednávané věci, přičemž Nejvyšší správní soud shledal toto tvrzení důvodným.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže stěžovatel v řízení před krajským soudem uplatnil námitky, s nimiž se krajský soud v odůvodnění rozsudku nevypořádal (srov. rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, www.nssoud.cz). Podle rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, www.nssoud.cz, je napadený rozsudek nutno posoudit jako nepřezkoumatelný, pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy.

V odůvodnění rozsudku Městský soud v Praze pouze poukázal na změnu návrhu na uznání honitby, na nové rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 3. 3. 2008, č. j. 5980/2008-10000, a na další skutečnosti nastalé po vydání rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 11. 11. 2004, č. j. 31762/04-11000, přičemž toto původní rozhodnutí správního orgánu, jež bylo žalobou napadeno, ponechal zcela nepovšimnuto. Tím Městský soud v Praze prakticky ignoroval veškeré argumenty, jimiž stěžovatel proti obsahu tohoto původního rozhodnutí brojil. Soud se tedy nevypořádal byť s jediným žalobním bodem, a proto je třeba napadený rozsudek ve světle uvedené judikatury posoudit jako nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst.

3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí se tedy především vypořádá s jednotlivými žalobními body tak, jak byly vzneseny v podané žalobě, tj. vyjádří se k otázce možnosti či nemožnosti uznání vícero honiteb jednomu honebnímu společenství, k nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, resp. jeho neadekvátnosti vzhledem k dříve nabytým právům stěžovatele. V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Pouze formou poznámky *obiter dictum* považuje Nejvyšší správní soud za vhodné doplnit následující úvahy. Vycházel-li Městský soud v Praze při svém rozhodování ze skutečnosti, že stěžovatel po podání žaloby proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 11. 11. 2004, č. j. 31762/04-11000, změnil svůj původní návrh, přičemž o tomto bylo již pravomocně kladně rozhodnuto, měl tím patrně na mysli, že za této procesní situace není zcela zřejmé, čeho se stěžovatel snaží dosáhnout trváním na soudním přezkumu původního rozkladového rozhodnutí. Takovému názoru by bylo na místě přisvědčit. Současně je však třeba trvat na tom, že podle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 4 As 31/2006 - 73, publikovaného pod č. 1513/2008 Sb. NSS, rozhodnutí správních orgánů, jimiž byla v mimo odvolacím řízení zrušena nebo změněna pravomocná rozhodnutí, jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s. a podléhají tedy soudnímu přezkumu, neboť zasahují do hmotných práv fyzických nebo právnických osob nabytých v původním, pravomocně skončeném správním řízení. Stěžovatel tedy má na projednání podané žaloby a rozhodnutí o ní nárok, a to bez ohledu na v mezidobí změněné okolnosti, které výrazně zpochybňují, že by soudní přezkum mohl mít do právního postavení stěžovatele jakýkoli konkrétní hmotněprávní dopad.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu